

Laodikea – Nummer tre

Hva er reglene?

Jeff Pippenger

2023-08-30

«Vi bør selv vite hva som utgjør kristendommen, hva sannheten er, hva den tro er som vi har mottatt, hva Bibelens regler er—de regler som er gitt oss fra den høyeste autoritet.» The 1888 Materials, 403.

I flere år har Future for America påvist at Åpenbaringens syv menigheter ikke bare representerer det moderne Israels historie fra apostlenes tid og frem til verdens ende, men at de syv menigheter også representerer det gamle Israel fra Moses' tid og frem til steiningen av Stefanus. Adventismens pionerer lærte ikke denne sannheten, men de forstod og benyttet de prinsipper som stadfester denne sannheten. Jesus kunngjør enden fra begynnelsen, og det gamle Israel representerer det moderne Israel. Derfor eksisterte enhver sannhet som er en del av det moderne Israels profetiske kjennetegn, også i det gamle Israel.

Før den millerittiske historien var det tradisjonelle kristne syn på de sju menighetene at de representerte de faktiske menighetene i Lilleasia på Johannes' tid. Det tradisjonelle syn forsto også at rådet til de enkelte menighetene også kan forstås som særskilt råd til ulike menigheter gjennom den kristne histories løp, og videre at de samme råd og advarsler gjelder for den enkelte kristne. De forsto også at de sju menighetene representerer sju perioder i menighetens historie fra disiplenes tid og frem til verdens ende. Disse perspektivene gikk forut for den millerittiske historien. Disse fire erkjennelsene om de sju menighetene, som utgjør det tradisjonelle syn som gikk forut for William Miller, var og er basert på den «historicistiske» tolkningen av Bibelen. Det var denne metodikken Guds engler ledet William Miller til å ta i bruk.

«De sju menighetene i Asia er en historie om Kristi kirke i hennes sju skikkelser, i alle hennes vendinger og omskiftelser, i all hennes fremgang og motgang, fra apostlenes dager og inntil verdens ende. De sju segl er en historie om jordens makters og kongers forehavender overfor kirken, og om Guds vern om sitt folk i den samme tid. De sju basuner er en historie om sju særegne og tunge dommer sendt over jorden, eller det romerske riket. Og de sju vredesskåler er de sju siste plager sendt over det pavelige Roma. Med disse er mange andre begivenheter blandet inn, innvevd som bielver, og de fyller opp profetiens store elv, inntil det hele ender for oss i evighetens hav.»

«Dette er, etter min oppfatning, planen for Johannes' profeti i Åpenbaringsboken. Og den som ønsker å forstå denne boken, må ha inngående kjennskap til andre deler av Guds ord. De bilder og metaforer som brukes i denne profetien, blir ikke alle forklart i den samme, men må finnes hos andre profeter og forklares i andre skriftsteder. Derfor er det tydelig at Gud har til hensikt at hele Skriften skal studeres, selv for å oppnå klar kunnskap om noen del av den.» William Miller, Miller's Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

Søster White samstemmer med og opprettholder det «historicistiske» synet som ble holdt av Miller, men hun tilføyde en dypere innsikt i Åpenbaringsboken enn den Miller så, for Miller hadde ikke erkjent helligdommen slik den i sannhet er. Han forstod helligdommen som jorden. Søster White erkjente at da Jesus framla de forutsigelsene som er framstilt i Åpenbaringsboken, gjorde Kristus dette i forbindelse med sin gjerning som den himmelske øversteprest.

Når Johannes vender seg og ser Kristus, går Han omkring blant lysestakene iført prestelige klær, og lysestakene er plassert i det hellige, og derfor i historien etter Hans himmelfart, men før Han gikk inn i Det Aller Helligste i 1844. Miller kunne ikke ha forstått betydningen av denne virkeligheten. Det ville heller ikke Tyndale, Luther eller John Wycliffe, eller noen av de tidlige reformatorene, ha gjort. Sannheten er progressiv og skinner klarere og klarere inntil den fullkomne dag.

«Det store prinsipp, så edelt forfektet av Robinson og Roger Williams, at sannheten er progressiv, og at kristne bør stå rede til å ta imot alt det lys som måtte skinne fra Guds hellige ord, ble av deres etterkommere av syne mistet. De protestantiske kirkene i Amerika — og også dem i Europa — så høyt begunstiget ved å motta reformasjonens velsignelser, unnlot å trenge videre frem på reformens vei. Selv om noen få trofaste menn fra tid til annen stod frem for å forkynne ny sannhet og avsløre feil som lenge hadde vært næret, var flertallet, lik jødene på Kristi tid eller papistene på Luthers tid, tilfreds med å tro som deres fedre hadde trodd og å leve som de hadde levd. Derfor forfalt religionen igjen til formalisme; og feil og overtro, som ville ha blitt forkastet dersom kirken hadde fortsatt å vandre i lyset fra Guds ord, ble beholdt og verdsatt. Slik døde den ånd som var inspirert av reformasjonen, gradvis ut, inntil det nesten var like stort behov for reform i de protestantiske kirkene som i den romerske kirke på Luthers tid. Den samme verdslighet og åndelige dvale var der, en lignende ærbødighet for menneskers meninger, og menneskelige teorier ble satt i stedet for læren i Guds ord.» The Great Controversy, 297.

Dersom det faktum at sannheten utvikler seg gradvis gjennom historien, ikke blir erkjent, kan betydningen av ethvert nytt lys i denne siste generasjon meget vel være umulig å erkjenne. Når et menneske opphører å forstå den progressive natur i «sannheten», begynner det automatisk å støtte seg på tradisjoner, skikker og veiledning fra falne mennesker.

Metodologien som Miller benyttet, er et veimerke som løper gjennom hele den profetiske linjen og frembærer et vitnesbyrd om utviklingen av den bibelske sannhet som begynte med apostlene. Likevel finner vi i det veimerket som er representert ved Miller, en begynnelse som krever et motstykke ved enden. De fleste forstår aldri disse realiteter, men ikke slik med Satan.

Satan har motstått sannheten og dens utvikling helt siden sitt opprør i himmelen. Da det i historiens løp kom så langt at reformatorene begynte klart å forstå hvordan Bibelen skulle studeres, gjorde Satan det han alltid gjør, og innførte forfalskninger. De historiske bevisene for hans verk med å forfalske sannheten viser at jesuitter som Ribera og Louis de Alcazar rettet sin forfalskningsmetodikk særskilt mot Åpenbaringsboken. Den fordervede metodikken som kalles «preterisme», begynte i det andre og tredje århundre med to hovedrepresentanter for denne falske metodikken. Den ene var Eusebius av Caesarea (260–339), og Victorinus av Pettau (død omkring

304). Begge disse tidlige historiske skikkelsene fremmet den metodikken som hevdet at Åpenbaringsboken ble oppfylt under Romerrikets tid gjennom slike historiske personer som den beryktede keiser Nero.

På det nittende århundre introduserte John Darby (1800–1882) fra Storbritannia en annen satanisk metodologi, som også ble innført i fotnotene til trojanskehest-Bibelen kalt Scofield Reference Bible, som vi tidligere har identifisert. «Dispensasjonalisme» er et teologisk rammeverk som deler historien og Guds samhandling med menneskeheten inn i adskilte tidsperioder, eller «dispensasjoner», hvor Gud forvalter sin plan på ulike måter. Jeg bemerker dette på dette punkt, for dette er en av de usannheter som ble innført i Future for America-bevegelsen av røster fra det samme området hvor Darby hadde utbredt sine sataniske idéer. Darbys idéer, som angrep Future for America, ble ledsaget av filosofien til den såkalte moderne «woke»-bevegelsen, som fremmer det samme anarki som er representert ved den franske revolusjon, og den samme tuktløshet som er representert ved Sodoma og Gomorra.

I dag benytter teologene i den moderne adventisme et system for å dissekere Bibelens sannheter, basert på et todelt system for bibeltolkning, som de bruker for å undergrave og fornekte både Bibelen og Profetiens Ånd. De klassifiserer menn enten som eksperter i bibelske språk eller som eksperter i bibelsk historie. Slik kontrollerer teologene i adventismen i dag sinnet til den laodikeiske adventisme enten ved å tolke Guds Ord ut fra det falne menneskes forståelse av historien eller det falne menneskes forståelse av språket. Disse moderne manifestasjoner av villfarelse, som ofte er blitt brukt til å angripe budskapet du nå leser, vil bli nærmere behandlet i disse artiklene når vi betrakter symbolikken i den franske revolusjon. Satan lever, og han vet at hans tid er kort. Den siste regelen i Millers regler, nummer fjorten, avsluttes med følgende avsnitt.

«Den guddomslære som undervises i våre skoler, er alltid grunnlagt på en eller annen sekterisk trosbekjennelse. Det kan kanskje nytte å ta et ubeskrevet sinn og prege det med dette slaget, men det vil alltid ende i trangsynthet. Et fritt sinn vil aldri være tilfreds med andres synspunkter. Var jeg en lærer for ungdom i guddomslære, ville jeg først lære å kjenne deres evner og sinn. Hvis disse var gode, ville jeg få dem til å studere Bibelen for seg selv og sende dem ut frie til å gjøre verden godt. Men hvis de ikke hadde noe sinn, ville jeg prege dem med en annens sinn, skrive «trangsyn» på deres panne og sende dem ut som slaver!» William Miller, Miller's Works, bind 1, 24.

I tiden like etter at Johannes åpenbareren levde, og på reformasjonens dager, frembrakte Satan aktivt falske profetiske metoder for å forvirre og ødelegge sann bibelsk analyse. Det som undertiden blir oversett i disse historiske kjensgjerningene, er at alle disse sataniske metodene var rettet direkte mot ingen annen bok enn Åpenbaringen. Det var emnet for hver av disse fremmerne av satanisk forvirring. Åpenbaringen har alltid vært Satans mål. Satan vet at det er Åpenbaringen han må føre krig mot. Når vi erkjenner dette faktum, kan vi deretter også erkjenne en annen usett virkelighet, som blir tilslørt av en annen betydningsfull sannhet.

Jesuitenes falske metodologi hadde til hensikt å hindre en klar forståelse av at paven i den romerske kirke er Bibelprofetiens antikrist. Hver eneste protestantiske reformator kom til å erkjenne og identifisere denne sannheten. Derfor, når den nøyaktige historien om menn som Ribera

og Louis de Alcazar tidligere er blitt offentlig fremlagt gjennom tale og publisasjon, ble historien om menn som Ribera og Louis de Alcazar brukt med det formål å påvise de sataniske anstrengelsene for å hindre en korrekt forståelse av «syndens menneske». De skriftlige eller muntlige vitnesbyrdene som avslører hensikten med innføringen av disse sataniske metodologiene, er riktige så langt de rekker, men Satan forsøkte å skjule mer enn bare de bibelske bevisene som identifiserer antikrist som paven i Roma.

Det finnes sannheter i Åpenbaringsboken som er blitt tildekket av den forvirring som frembringes av disse falske systemene for bibeltolkning, som ligger utenfor emnet om den mannen hvis tall er seks hundre og sekstiseks. En av disse sannhetene er helt bestemt den sannhet som fremstilles når de sju menighetene forstås i sin fulleste utvikling. Det finnes sannheter i de sju menighetene som taler direkte til den historien som tok til den 11. september 2001 og ender i søndagslovkrisen. Satan har søkt å holde dette lyset skjult, og han oppfant de sataniske metodene for å tilsløre flere sannhetsperler som finnes i Åpenbaringsboken, ikke bare identifikasjonen av paven i Roma som antikrist.

Før «syndens menneske» ble åpenbart i 538, angrep menn som Eusebius og Victorinus Johannes' åpenbaring i et forsøk på å tilsløre oppkomsten av den pavelige makt. Senere i historien oppfylte Kristus sitt løfte til Tyatira og frembrakte reformasjonens morgenstjerne (Wycliffe), og Satan frembrakte deretter to fremtredende historiske skikkelser for å forsvare og videreføre sitt sataniske verk. Den langvarige krigen om sannhetens utvikling, som når sitt klimaks når hemmeligheten i Johannes' åpenbaring avsegles, (like før nådetidens avslutning) omfatter lys fra de syv menigheter som Miller aldri erkjente, og heller ikke søster White, men det kan lett påvises at både Miller og Profetiens Ånd stadfester det nye lys, for nytt lys motsier aldri gammelt lys.

«Det er et faktum at vi har sannheten, og vi må med standhaftighet holde fast ved de standpunkter som ikke kan rokkes; men vi må ikke se med mistenksomhet på noe nytt lys som Gud måtte sende, og si: Vi kan virkelig ikke se at vi trenger mer lys enn den gamle sannheten som vi hittil har mottatt, og som vi er blitt grunnfestet i. Så lenge vi holder fast ved denne stillingen, anvender Det trofaste vitnes byrde på våre tilfeller sin irettesettelse: 'Og vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken.' De som føler seg rike og har overflod og ikke trenger noe, befinner seg i en tilstand av blindhet når det gjelder sin sanne stilling for Gud, og de vet det ikke.» Review and Herald, 7. august 1894.

Den primære prøven for nytt lys er om det motsier etablert sannhet, og om det opprettholder de grunnleggende sannhetene.

«Når Guds kraft vitner om hva som er sannhet, skal den sannhet stå fast for evig som sannheten. Ingen senere antakelser, i strid med det lys Gud har gitt, må gis rom. Mennesker vil stå fram med bibeltolkninger som for dem er sannhet, men som ikke er sannhet. Sannheten for denne tid har Gud gitt oss som en grunnvoll for vår tro. Han selv har lært oss hva sannhet er. Den ene skal stå fram, og deretter en annen, med nytt lys som motsier det lys Gud har gitt under tilkjennegivelsen av sin Hellige Ånd.» Selected Messages, bok 1, 162.

Satan har hatt Johannes' åpenbaring som mål for sine angrep fra den tid da Johannes nedtegnet de budskapene som finnes der. Jesus sa:

Men salige er deres øyne, for de ser, og deres ører, for de hører. For sannelig sier jeg dere: Mange profeter og rettferdige menn har ønsket å se det som dere ser, og har ikke sett det, og å høre det som dere hører, og har ikke hørt det. Matteus 13:16, 17.

Saligheten som er knyttet til å se og høre, er saligheten ved å forstå budskapet i Jesu Kristi åpenbaring. Da Johannes representerte dem i «de siste dager» som ser og hører budskapet, falt han ned for å tilbe engelen Gabriel, som straks gjorde Johannes oppmerksom på at han ikke måtte gjøre det.

Og jeg, Johannes, så disse ting og hørte dem. Og da jeg hadde hørt og sett, falt jeg ned for å tilbe for føttene til engelen som viste meg disse ting. Da sier han til meg: Se til at du ikke gjør det! For jeg er din medtjener og dine brødres, profetenes, og deres som holder fast ved ordene i denne bok. Tilbe Gud. Åpenbaringen 22:8, 9.

Gabriel og Johannes er begge skapte vesener, som bare skal tilbe Skaperen. Mange profeter og rettferdige menn, deriblant engler, har ønsket å «se» og «høre» budskapet i Midnattsropet når det blir gjentatt ved verdens ende.

«Kristus sa: 'Salige er deres øyne, for de ser; og deres ører, for de hører. For sannelig sier jeg dere: Mange profeter og rettferdige har ønsket å se det som dere ser, og har ikke sett det; og å høre det som dere hører, og har ikke hørt det' [Matteus 13:16, 17]. Salige er de øyne som så det som ble sett i 1843 og 1844.»

«Budskapet ble gitt. Og det bør ikke være noen forsinkelse med å gjenta budskapet, for tidenes tegn går i oppfyllelse; avslutningsverket må utføres. Et stort verk vil bli gjort på kort tid. Et budskap vil snart bli gitt etter Guds bestemmelse, og det vil svulme opp til et høyt rop. Da skal Daniel stå fram på sin plass for å avlegge sitt vitnesbyrd.» Manuscript Releases, bind 21, 437.

Det som rettferdige menn (Johannes) og deres medtjenere (engler) ønsket å se, var den endelige oppfyllelsen av Midnattsropet ved slutten av adventismen, da jorden skulle opplyses av Guds herlighet. Denne endelige manifestasjonen av kraft i det sene regn blir tilveiebrakt ved avseglningen av Jesu Kristi åpenbaring.

Om denne frelse har profetene gransket og ransaket med iver, de som profeterte om den nåde som skulle komme til dere. De søkte å finne ut hvilken eller hva slags tid Kristi Ånd, som var i dem, siktet til, da den på forhånd vitnet om Kristi lidelser og den herlighet som skulle følge. For dem ble det åpenbart at det ikke var seg selv, men oss, de tjente med det som nå er blitt forkynt for dere av dem som forkynte evangeliet for dere ved Den Hellige Ånd, sendt fra himmelen—ting som englene attrår å skue inn i. Derfor, omgjord deres sinns lender, vær edrue, og sett deres håp fullt og fast til den nåde som blir dere til del ved Jesu Kristi åpenbarelse. 1 Peter 1:10–13.

Profetene, rettferdige menn og engler har ønsket å leve i den tid da «nåden», eller Guds kraft, blir utøst under den endelige oppfyllelsen av Midnattsropet. Denne «nåden», som er Guds skapende

kraft, blir brakt til menneskene når Jesu Kristi åpenbaring blir avforseglet. Satan vet at den vei hvorigjennom Guds skapende kraft formidles til Hans folk, fullbyrdes ved det budskap som blir avforseglet i Åpenbaringsboken, og det har derfor vært hans høyeste anstrengelse å forvirre, undertrykke og tildekke lyset som finnes i Åpenbaringsboken. Dette lyset er ikke ganske enkelt identifikasjonen av syndens menneske, for den sannhet ble fullstendig dokumentert av alle de protestantiske reformatorene for århundrer siden.

Jeg var i Ånden på Herrens dag, og jeg hørte bak meg en mektig røst, som av en basun, som sa: Jeg er Alfa og Omega, den første og den siste; og: Det du ser, skriv i en bok og send det til de sju menighetene som er i Asia: til Efesus og til Smyrna og til Pergamos og til Tyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. Og jeg vendte meg for å se røsten som talte med meg. Og da jeg vendte meg, så jeg sju lysestaker av gull; og midt iblant de sju lysestakene så jeg en som lignet Menneskesønnen, kledd i en fotsid kjortel og ombundet om brystet med et belte av gull. Hans hode og hans hår var hvite som hvit ull, som snø; og hans øyne var som en ildslue; og hans føtter var lik skinnende kobber, som om de glødet i en ovn; og hans røst var som lyden av mange vann. Og i sin høyre hånd hadde han sju stjerner, og ut av hans munn gikk et skarpt tveegget sverd, og hans åsyn var som solen når den skinner i sin kraft. Og da jeg så ham, falt jeg ned for hans føtter som død. Og han la sin høyre hånd på meg og sa til meg: Frykt ikke; jeg er den første og den siste, og den levende; og jeg var død, og se, jeg lever i all evighet, amen; og jeg har nøklene til dødsriket og til døden. Skriv det du har sett, både det som er, og det som siden skal skje. Åpenbaringen 1:10–19.

Så lenge adventismen fastholdt den «historicistiske» metodologien, erkjente de at alle menighetene i Åpenbaringen to og tre gjentas i den siste menighet. Dessverre var Satan allerede ved slutten av det nittende århundre i ferd med å lukke adventismens øyne for den hellige metodologien, for beskyttelsen i den, og for utøvelsen av den som en vesentlig del av deres ansvar som «de betrodde voktere av profetiens store sannheter». Selv mens metodologien ble satt til side innen adventismen, fantes det fremdeles dem som anvendte den hellige metodologien. Vi bruker boken *Story of the Seer of Patmos* som et vitnesbyrd om at det å anvende alle menighetene på Laodikeas historie er en gyldig anvendelse av profetien. Det følgende er utdrag fra den boken som understreker det poenget jeg viser til.

«Det bør erindres at, slik erfaringen til Efesos, Smyrna og Pergamos vil bli gjentatt i den siste menighet før Kristi annet komme, slik vil også Tyatiras historie ha sitt motstykke i den siste generasjon.» Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

Haskell påpeker med rette at de første fire menighetenes erfaring gjentas, eller, som han sier, «vil ha sin motpart i den siste generasjon».

«Han anvendte prøven, men alt pekte frem mot året 1843 som den tid da verden måtte ønske sin Frelser velkommen. Folkets tilstand ved Kristi første komme ble nå gjentatt.» Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75.

Haskell talte om at William Miller identifiserte 1843 som tidspunktet for Kristi gjenkomst, og påpeker at forholdene ved det første komme ble gjentatt på millerittenes tid. Haskell hadde rett, og Søster White bekrefter at Miller selv var framstilt ved døperen Johannes.

«Slik Johannes Døperen varslet Jesu første komme og banet veien for hans ankomst, slik forkynte William Miller og de som sluttet seg til ham Guds Sønnens annet komme.» Early Writings, 229.

Haskel påpeker endog at under Pergamos' historie, (den tredje menighet som representerer kristendommens kompromiss med avgudsdyrkelse), ble historien om Sardes, den femte menighet, gjentatt.

«Det var en tid i Pergamos' historie da kristendommen trodde at hedenskapet var dødt; men i virkeligheten hadde den religionen som tilsynelatende var beseiret, seiret. Det døpte hedenskapet trådte inn i kirken. I Sardes' dager gjentok denne historien seg.» Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75, 76.

Sardes var reformasjonens menighet, som våknet opp og protesterte mot pavedømmets sataniske villfarelser, men før deres verk var fullført, hadde de allerede begynt å vende tilbake til Roma. De tenkte, slik Pergamos' menighet gjorde, at pavemakten var død, men i virkeligheten levde den fortsatt. Haskell identifiserer også at på restmenigheten skinner «de oppsamlede stråler fra alle tidligere tidsaldre».

«Over denne siste menighet – resten – skinner de samlede stråler fra alle tidligere tidsaldre.» Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

Jeg antyder ikke at Haskell erkjente at den progressive historien som fremstilles ved de sju menighetene, også ble oppfylt i det gamle Israels historie; men han stadfester utvilsomt denne sannheten når han skriver at «de samlede stråler fra alle svunne tidsaldre» «skinner» over «den siste menighet». Det gamle Israel er innbefattet i «strålene fra» «svunne tidsaldre». Og selv om han opprettholder de prinsippene som er nødvendige for å erkjenne symbolikken i de sju menighetene i det gamle Israels historie, er jeg usikker på hvor dypt han erkjente de parallellene som fremstilles i disse symbolene. Jeg er også sikker på at han ikke erkjente et enda viktigere aspekt ved de historiene som fremstilles ved de sju menighetene, et aspekt vi nå leder frem til.

Vi vil behandle denne sannheten i vår neste artikkel.